

๕๗

ทำไมต้องสถาปนา

เส้นทางมหาปูชนียาจารย์

เราจะไปเดินธรรมาตราในเส้นทางมหาปูชนียาจารย์กันนะ เส้นทางนี้เป็นเส้นทางที่สำคัญมาก ๆ เพราะว่า เป็นเส้นทางที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมาร ได้เดินทางตรงนี้มาก่อน เราเป็นลูกเป็นหลานท่านในรุ่นหลัง ๆ ต้องเดินตามรอยนี้

ถ้าเราไม่สถาปนาเส้นทางมหาปูชนียาจารย์นี้ขึ้นมา เดี่ยวเรื่องราวที่สำคัญสำหรับทุกๆ คนในโลกจะเลือนหายไป เพราะกว่าท่านจะบังเกิดขึ้นได้ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลย พญามารกัณห์กัณหาทีเดียว กว่าจะได้มาบังเกิดขึ้น เมื่อท่านมาบังเกิดขึ้นแล้ว ทำให้การค้นคว้าคำสอนดั้งเดิมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เลือนหายไปกว่า ๒,๐๐๐ ปี หวนกลับคืนมาใหม่ ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่ง

ถ้าไม่ได้ท่านรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ มนุษย์ก็จะไม่แตกต่างจากก่อนสมัยพุทธกาล คือ เกิดมาก็จะไม่รู้เรื่องราวเกี่ยว

กับตัวของตัวเองว่าเกิดมามีทุกข์ ก็จะทำให้สิ่งที่ระลึกที่แท้จริงไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่สิ่งที่ระลึกที่แท้จริงมีอยู่ในตัวของทุกคนในโลก

พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านถึงเป็นบุคคลที่สำคัญของโลกและจักรวาล ที่ฟื้นฟูสิ่งนี้กลับคืนมาใหม่ ทำให้ทุกคนซึ่งเป็นลูกเป็นหลานท่านรู้เรื่องราวว่า ที่สิ่งที่ระลึกที่แท้จริงนั้นอยู่ภายในตัวของทุกคนในโลก คือพระธรรมกายนั่นเอง แล้วก็เข้าถึงได้ด้วยวิธีการหยุดใจนิ่ง ๆ อยู่ที่ฐานที่ ๗ นี่จึงเป็นเรื่องที่สำคัญ

คำสอนนี้หรือสิ่งที่ท่านค้นพบนี้ เป็นพยานยืนยันแห่งการตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งไม่ควรจะสูญหายไปจากโลกใบนี้

ที่นี้การจะไม่สูญหาย จะต้องมีการสืบทอดต่อในทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านการปฏิบัติตามคำสอนของท่าน กับอีกประการหนึ่ง คือ เส้นทางมหาปฐชนียาจารย์ เพราะกว่าที่ท่านจะมาค้นพบธรรมกาย และค้นพบวิชชาธรรมกาย เกี่ยวกับการปรามมารของท่าน ท่านก็ต้องผ่านเส้นทางเหล่านี้มาก่อน ถ้าเราไม่สถาปนา ก็จะค่อย ๆ เลือนหายไป

แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราพระองค์นี้ ทั้งแดนประสูติ ตรัสรู้ ปฐมเทศนา ปรีนิพพาน สถานที่ต่าง ๆ เหล่านี้ หากไม่มีพระเจ้าอโศกมหาราชท่านไปฟื้นฟูขึ้นมา แล้วก็

มีเสาคินปักเป็นพยานทางวัตถุ ที่จะบอกให้ชาวโลกในรุ่น
หลังๆ ได้รู้ว่า บริเวณตรงที่ปักเสาคินนี้ คือที่บังเกิดขึ้น
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งแต่การประสูติ ตรัสรู้ แสดง
ปฐมเทศนา กระทั่งดับขันธปรินิพพาน

แต่แม้มีการปักเสาคินอย่างนี้ ในประเทศเนปาลแดน
ประสูติของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครั้งหนึ่งพุทธศาสนายัง
เลือนหายไปจากตรงนั้นถึง ๕๕๐ ปี ทั้งๆ ที่พระเจ้าอโศก
มหาราชได้ปักเสาคิน เพื่อจะบอกให้ชาวโลกรู้ว่า ตรงนี้คือ
ที่ประสูติ ยังเลือนหายไปเลย ถ้าพระเจ้าอโศกมหาราชไม่ได้
ปักเสาคิน เราก็คงไม่ทราบเลยว่า ตรงไหนคือสังเวชนีย
สถาน ๔ แห่ง

เพราะฉะนั้น ลูกทุกรูปอาจจะยังไม่ทราบว่า เราเป็น
บุคคลสำคัญอย่างยิ่งไม่แตกต่างจากพระเจ้าอโศกมหาราช
ในยุคโน้น เป็นอีกภารกิจหนึ่งของชีวิตในสังสารวัฏ ของ
พระเจ้าอโศกนั้นเกี่ยวกับเรื่องของภาคโปรด ส่วนของเรา
เกี่ยวกับเรื่องของภาคปราบ ปราบ คือ ปราบพญามาร ซึ่ง
เป็นต้นเหตุแห่งปัญหาทั้งปวงของสรรพสัตว์และสรรพสิ่ง
ทั้งหลาย

วันใดที่ลูกทั้งหมดนี้ได้เข้าถึงพระธรรมกาย ได้พิสูจน์
แล้วว่า มีจริง ดิจริง ถึงตรงนั้นเรามีอุปกรณ์ศึกษาเรียนรู้
ในสิ่งที่หลงพ้อได้พูดในวันนี้ นี่เป็นเรื่องที่สำคัญ ตรงนี้

ประโยชน์นี้ ลูกต้องจำเอาไว้ให้ดีๆ เราจะต้องไปศึกษาเรียนรู้
ค้นคว้าเรื่องนี้ให้ได้ แล้วเราจะยิ่งซาบซึ้งว่า ทำไมหลวงพ่
ถึงต้องสถาปนาเส้นทางมหาปูชนียาจารย์นี้ นี่เป็นเรื่องที่
สำคัญ

ความปลื้มปีติจะมีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ว่า การมาบวชของเรา
ในคราวนี้ เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่อย่างที่เราคาดไม่ถึงเลย ซึ่งเรา
ไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย เราก็นึกว่า เรามาเพราะมีผู้นำบุญไปบอกบ้าง
หรือมาด้วยเหตุอันใดก็ตาม แต่ความจริงแล้วเป็นเรื่องของ
บุญเก่า และเป็นภารกิจสำคัญที่ติดตัวลูกทุกๆ รูปมา โดยที่ยัง
ไม่ทราบตัวเองเลย เพราะว่ายังไม่ได้เข้าถึงพระธรรมกาย
ในตัวที่สมบูรณ์

ถ้าลูกได้เข้าถึงพระธรรมกายในตัวอย่างสมบูรณ์ เป็น
อันหนึ่งอันเดียวกับพระธรรมกายในตัว ตอนนั้น วันนั้น เรา
จะได้ศึกษาเรียนรู้บทวนตามคำสอน หรือคำที่หลวงพ่ได้
กล่าวในวันนี้ก็จะแจ่มแจ้งขึ้น และมหาปีติจะเกิดขึ้นกับลูก
ทุกๆ รูปว่า การมาบวชในคราวนี้ แม้จะมาด้วยเหตุต่างๆ
ก็ตาม แต่ความจริงแล้วเป็นภารกิจอันยิ่งใหญ่ของลูกทุกรูป
ที่ติดตัวมาข้ามชาติ

ประโยชน์นี้ก็ให้จำเอาไว้ แม้เราจะยังไม่เข้าใจ เพราะ
ยังใหม่สำหรับเราซึ่งมาบวชใหม่ เพิ่งมารู้จักกับหลวงพ่ใน

โครงการนี้เท่านั้น แต่ให้จำประโยคที่กล่าวทั้งหมดในวันนี้
จำไว้ให้ดี วันที่เข้าถึงพระธรรมกาย วันนั้นเราจะได้ศึกษา
เรียนรู้ร่วมกัน ในตำแหน่งเดียวกัน คือ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗
ด้วยใจดวงเดียวกัน นี่เป็นเรื่องที่สำคัญนะ

ภารกิจตรงนี้ติดตัวมาให้เราได้มาบวชคราวนี้ ได้มา
เดินธรรมาตราในภารกิจกอบกู้พระพุทธศาสนาให้กลับมา
เฟื่องฟูเหมือนย้อนยุคพุทธกาล หรืออย่างน้อยเหมือนยุค
โบราณกาลที่ผ่านมา

๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔

